

liche Wort legte er die ganze letzte Kraft seines ringenden Gebetes nieder; — ein Schrei noch, — und der Kranke was geheilt" ¹⁾

„Niet een spel drijft Jesus met den doofstomme. Wat Hij hier doet, geschiedt niet voor den schijn. Neen, Hij heeft hier den uitersten nood, de macht der duisternis tegenover zich. Hij gevoelt zich van alle kracht ontbloot, in groote zwakheid, en desniettemin moet ook in dit geval de goedertierenheid en barmhartigheid Zijns Vaders aan den ellendige verheerlijkt worden. Bij het volk wordt geen geloof gevonden, de doofstomme biedt niets aan, waarbij men hem zou kunnen vatten. Echter hij is nu tot Hem gebracht. Zou Hij hem wegzenden? Zou Hij hem schelden? Hij zou dan gehandeld hebben gelijk Moses, die den rotssteen sloeg, waar hij hem niet slaan moest. Hij zou Zijne machteloosheid hebben te kennen gegeven en de hel hebben doen zegepralen. Een strijd begint op leven en dood, Hij waagt zich zelve er aan. Hij ziet eindelijk opwaarts naar den hemel en zucht — als Hoogepriester. Hij dankt niet, Hij juicht niet, Hij zucht: „ach God.“ In deze verzuchting heeft Hij de onuitsprekelijke zuchtingen van de Zijnen geschapen, wanneer zij niets meer zeggen kunnen en naar den hemel zien.“ ²⁾

— *Ταλιθα, κουμι* ³⁾ — טְלִיתָא קוּמִי. Marc. 5:41. Het zijn Arameesche woorden, die ook hier, in de geschiedenis van de opwekking van het dochttertje des oversten der synagoge Jairus, ons oor bereiken. „En Hij vatte de hand des kinds en zeide tot haar: Talitha kumi! hetwelk is, zijnde overgezet: Gij dochttertje (Ik zeg u) sta op!“ Het verschil en de betrekkelijke gelijkheid

¹⁾ Böhl, Forschungen enz. pag. 14.

²⁾ H. F. Kohlbrügge (Hoogduitsch) bij Ad. Zahn in zijn opstel: Jesus sah auf den Himmel und seufzte, Wanderung durch die Heilige Schrift, Halle 1869, pag. 162 vv.

³⁾ Eene andere lezing, door goede getuigen gesteund, is: *Κοιμ*, wat Tischendorf zoowel als Westcott en Hort in den tekst opgenomen hebben. Dat zou geheel overeenkomen met de vocalisatie der Peschittha. Ook de transscriptie טְלִיתָא zou de Syrische zijn. De alpha in de Grieksche schrijfwijze doet het eerst aan טְלִיתָא denken.